

τὰ κέρδη τοῦ ἀνδρός. Ἡ ἀπουσία ὁμῶς αὐτῆς πρὸς πορισμὸν χρημάτων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀποβαίνει σὺν τῷ χρόνῳ ἐπιβλαβής· διότι στερεῖται ὁ οἶκος τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ προστάτου καὶ ἀντιλήπτορος. Γυνὴ ἀπερχομένη εἰς τὸ ἐξωτερικόν, εἴτε μήτηρ εἶνε, εἴτε ἀδελφὴ, καὶ βιπτομένη εἰς τὸν λαθύρινθον μεγάλης πόνσεως πρὸς πορισμὸν ὀλίγων χρημάτων, λέγομεν δὲ ὀλίγων, διότι οἱ πρὸς γυναῖκας διδόμενοι μισθοὶ εἶνε εὐτελεῖς, ἀποβάλλει τὰς ἀγαθὰς νησιωτικὰς ἔξεις, ἐθίζει εἰς βίον ἀθρόωτερον, ἀπομυθάνει τὰς σκληρὰς γεωργικὰς ἐργασίας· αἱ ἔξεις δὲ αὐταὶ πολλοὺς τῶν νησιωτῶν ἐξαναγκάζουσι καθ' ἑκάστην ἢ ἀπέρχονται τῆς νήσου πανοικί, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν δύνανται νὰ ζήσωσιν ἐν αὐτῇ. . .

Συμβαίνει δὲ καὶ ἕτερον κακὸν ἐκ τῶν ἀποδημιῶν. Πολλοὶ, ἀποδημοῦντες μετὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν προσωρινῶς, διδουσι τὰ κτήματα αὐτῶν εἰς μίσθωσιν (ἐμβατίσιον), ὁ ἐνοικιαστὴς δὲ μὴ ἐπαρκῶν εἰς καλλιέργειαν μεγάλην ἐκτάσεως γαιῶν ἰδίων καὶ ἄλλοτρίων, καταλείπει αὐτὰς ἀγεωργήτους, ἢ μεταχειρίζεται πρὸς ἀπλῆν νομὴν· μὴ ὦν δὲ κύριος τῶν κτημάτων οὐδεμίαν ἐπιφέρει βελτίωσιν ἢ ἐπισκευήν· οὕτω δὲ μειοῦται ἡ ἀξία αὐτῶν.

Ἡ συνήθεια αὕτη τῆς ἀποδημίας τῶν γυναικῶν ἔχει μὲν ἀποτελέσματα εὐάρεστα, τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν, τὴν ἐκπολίτισιν καὶ τὸν πορισμὸν χρημάτων, διότι ἐν συνόλῳ εἰσάγονται πολλὰ χρήματα εἰς τὴν νήσον, παρομαρτοῦσιν ὁμῶς αὐτῇ καὶ ὑπολανθάνοντα κακὰ, ἐν κοινωνίαις μικραῖς ἐπιφέροντα οὐκ ὀλίγην ζημίαν, ὡς τοιαῦτα δὲ θεωροῦμεν τὴν εἰσαγωγὴν τῆς πολυτελείας, τὴν ἐγκατάλειψιν παρὰ τῆς γυναικὸς τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας, ἣτις ἐπὶ πολὺν χρόνον μένει ἐσθεσμένη, μὴ παρέχουσα τὴν φλόγα τῆς μητρικῆς καὶ συζυγικῆς στοργῆς.

Ὁ ἀείμνηστος Εὐστάθιος Σίμος, πρεσβευτῆς ὦν τῆς Ἑλλάδος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀπηύθυνε τῷ 1873 πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργεῖον ἔκθεσιν, δι' ἧς ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ζητήματος, καὶ ἐζήτησεν ὅπως ἐξετάσῃ καὶ ἀνεύρῃ τὸν τρόπον τῆς διακωλύσεως τῆς ἀποδημίας ὑπηρετριῶν εἰς τὴν Τουρκίαν. Ἐκ τῆς ἀξιαναγνώστου ταύτης ἐκθέσεως μεταφέρομεν τὴν ἐπομένην παράγραφον· «Ἡ Ὑμετέρη ἐξοχότης καθορᾷ ἡλικίον διατρέγουσι κίνδυνον ἐν Κωνσταντινουπόλει· αἱ νεαρὰ αὐταὶ καὶ ἄποροι θυγατέρες τῆς Ἑλλάδος, πενιχρὰν μὲν ἀλλ' ἔντιμον οἰκίαν καταλείπουσαι, καὶ εἰς τὸ Πανδαιμόνιον τοῦτο εἰσπηδῶσαι ἐλαφρῶ τῷ ποδί, κίνδυνον ἠθικῆς διαφθορᾶς, θρησκευτικῆς ἀποπλανήσεως, ἀπολείας παντὸς αἰσθήματος ἐθνισμοῦ καὶ ἀξιοπροπέιαις, κίνδυνον ἐντελοῦς καταστροφῆς».

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ἐπίτιμος πολίτης.

Εἰς τὸν βασιλέα Γεώργιον ἀπενεμήθη ἐν Ἀγγλίᾳ ἐξαιρετικὴ τιμὴ. Τῇ προτάσει τοῦ λόρδου δημάρχου τοῦ Λονδίνου τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ὠνόμασε παμπῆρεϊ τὸν βασιλέα Γεώργιον ἐπίτιμον πολίτην τοῦ Ἄστεως, ἐπέδωκε δ' αὐτῷ τὸ δίπλωμα, ἐν χρυσῇ κεκλισμένον θήκη, μετὰ τῆς συνήθους ἐπισημότητος. Ὁ βασιλεὺς μετέβη εἰς τὸ δημαρχεῖον συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πριγκηπος καὶ τῆς πριγκηπίσσης τῆς Οὐαλλίας καὶ ἄλλων μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Ἀφοῦ ἐδέχθη τὸ προσφώνημα τοῦ δημάρχου καὶ ἀντεφώνησε τὰ εἰκότα, παρευρέθη εἰς πρόγευμα, εἰς ὃ προσεκλήθησαν ὑπὸ τοῦ δημαρχεῖου οἱ ὑπουργοὶ, τὰ μέλη τῆς ἀριστοκρατίας καὶ διάφοροι Ἕλληνες. Οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι ἔφερον ἑλληνικὰ ἐθνόσημα.

ΕΠΙΦΑΝΕΙΣ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ.

Ὁ τῷ 1850 ἐν Βερολίῳ τελευτήσας πρῶτιστος τῶν διαμαρτυρομένων θεολόγων Αὐγούστος Νέκνδρος ἦτο τόσο ἀφρημένος καὶ ἀπρόσεκτος, ὥστε παρέσχεν ἄφρονον ὕλην ἀνεκδότων. Ἐπειδὴ ἡ οἰκία ἐν ἣ κατῴκει ἀπέιχε πολὺ ἀπὸ τοῦ πανεπιστημίου, ἐζήτησε καὶ εὔρεν ἄλλην ἐγγυτέραν· οὐχ ἦττον ὁμῶς ὅπως μεταβῆ εἰς τὸ πανεπιστήμιον διέβαινε καθ' ἑκάστην ἐπιμόνως ἀπὸ τῆς παλαιᾶς οἰκίας καὶ διήρχετο πάντοτε τὴν συνήθη παλαιὰν ὁδόν.

Λίαν ἀφρημένος ὑπῆρξε καὶ ὁ Βουδαῖος, ὃν ὁ Ἐρασμος ἀπεκάλει τὸ «θαῦμα τῆς Γαλλίας». Μίαν ἡμέραν ἔδραμε σπουδαίως ὁ ὑπηρέτης αὐτοῦ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐκαίετο ἡ οἰκία· ὁ σοφὸς κύριος του τῷ ἀπεκρίθη· «εἰπέ το εἰς τὴν κυρίαν· γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ δὲν φροντίζω περὶ τῶν οἰκιακῶν ὑποθέσεων».

Ὁ πριφρημὸς Γάλλος μυθοποιὸς Λαφονταῖνος ἐνομίσθη πολλάκις ἡλίθιος. Καθ' ἑκάστην ἐλησμόνει νὰ φορέσῃ τὸ ἐνδυμὰ του ἢ τὰ ὑποδήματα του, ἢ τὰ ἐφόρει ἀντιστρόφως. Εἶχεν υἱόν, ὅστις ἀνετράφη ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ τὸν ὅποιον δὲν εἶδεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη· τῷ παρήγγειλε λοιπὸν νὰ εὑρεθῇ κατὰ τὴν δεῖνα ἡμέραν καὶ ὥραν εἰς ὄρισμένον μέρος, ὅπως διαλεχθῇ μετ' αὐτοῦ. Φθάσας εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐλησμόνησε τὴν αἰτίαν τῆς ἀφίξεώς του ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδὲ ἀνεγνώριζε τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἀλλὰ πολλὴν ὥραν μετ' αὐτοῦ συνομιλήσας ἐστράφη πρὸς τοὺς περιεστῶτας καὶ ἐπήνεσε τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὰς γνώσεις τοῦ νεανίου. Ἀκούσας δὲ παρὰ τούτων ὅτι ὁ νεανίας ἦτο ὁ υἱὸς του, «ἔχω μεγάλην εὐχαρίστησιν» ἀπήντησεν. — Ἄλλοτε ἀπεφάσισε νὰ πορευθῆ εἰς τὸ φρούριον Θιερρῦ, ὅπως διαλλαγῆ μετὰ τῆς ἀπ' αὐτοῦ κεχωρισμένης συζύγου του. Ἀναβαίνει λοιπὸν ἐπὶ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης, φθάνει εἰς Θιερρῦ καὶ ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς συζύγου του.

Ὁ ὑπρέτης, μὴ γνωρίζων αὐτὸν, τῷ λέγει ὅτι ἡ κυρία ὑπῆγε ἢ ἀκούσῃ τὴν λειτουργίαν. Ὁ Λαφονταίνος, περιμένων τὴν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐπανοδὸν τῆς, ἔρχεται πρὸς τινα φίλον, παρ' ᾧ κατέλυσε δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν σκοπὸν τῆς ἐλευσεώς του, καὶ τελυταῖον ἐπανέκαμψεν εἰς Παρίσιους. Ἐρωτηθεὶς ἐὰν συνδιηλλάγη μετὰ τῆς σύζυγού του, ἀπεκρίνατο ὡσανεὶ ἐκ τοῦ ληθάργου ἐξυπνήσας: «ἡ σύζυγός μου δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ». — Εἷς ἐκ τῶν συγχρόνων συγγραφέων εἶπεν: «ἀναστρεφόμενος μετὰ τῶν ζῶων ὁ Λαφονταίνος ἤτο τι πλεόν ἢ ἄνθρωπος: ἀναστρεφόμενος μετὰ τῶν ὁμοίων του ἀνθρώπων ἤτο τι κατώτερον τοῦ ἀνθρώπου».

Ὁ μέγας Ἀγγλος σοφὸς Νηούτων ἦν πρωΐαν τινα σφόδρα βεβουημένος εἰς μελέτας, ὅτε εἰσῆλθεν ἡ οἰκονόμος του, φέρουσα διὰ τὸ πρόγευμα αὐτοῦ ἐν ὧν, ὅπου ἤθελε νὰ βράσῃ ἐντός μικροῦ τινος ἀγγεῖου. Ὁ Νηούτων, θέλων νὰ ἴπῃ μόνος, διέταξε τὴν οἰκονόμον ν' ἀπέλθῃ, εἰπὼν ὅτι αὐτὸς θὰ βράσῃ τὸ ὦν. Ἡ οἰκονόμος κατέθηκε τὴν χύτραν ἐπὶ τῆς ἐστίας, τὸ ὦν ἐπὶ τῆς τραπέζης, πλησίον τοῦ ὠρολογίου τοῦ κυρίου αὐτῆς, καὶ τὸν κατέστησε προσεκτικὸν νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸ ὦν εἰς τὴν χύτραν πλεόν τῶν τριῶν λεπτῶν τῆς ὥρας. Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν ὕπως λάβῃ τὴν χύτραν. Ἀλλ' ὅπόσον ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὸν κύριον αὐτῆς ἱστάμενον πρὸ τῆς ἐστίας, κρατοῦντα τὸ ὦν ἐν τῇ χειρὶ, ἐν ᾧ τὸ ὠρολόγιον ἔβραζεν ἐν τῇ χύτρᾳ!

Γνώμαί καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς τοῦ

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

491.

Σχεδὸν πάντοτε ἡ ἄκρα φιλαργυρία πλανᾶται: πάθος δὲ οὐδὲν ἀποτυγχάνει τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ συχνότερον αὐτῆς, οὐδ' ἐπ' ἄλλου πάθους, πρὸς βλάβην τοῦ μέλλοντος, τσαύτην ἔχει τὸ παρὸν ἰσχὺν, ὅσον ἐπ' αὐτῆς.

492.

Πολλάκις ἡ φιλαργυρία ἀντίθετα παράγει ἀποτελέσματα. Ἀναρίθμητον λόγου χάριν, πλῆθος ἀνθρώπων θυσιάζει ὅλον αὐτοῦ τὸν παρόντα πλοῦτον ἐπ' ἐλπίδι κέρδους ἀμφιβόλου καὶ μεμακρυσμένου: ἄλλοι δὲ καταφρονοῦσι μεγάλα μέλλοντα ὀφέλη χάριν μικροῦ παρόντος κέρδους.

493.

Ὡς φαίνεται, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀρκεῖται εἰς ὅσα ἔχει ἐλαττώματα, καὶ διὰ τοῦτο αὐξάνει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ἐπιδεικτικῶς κατακοσμῶν ἑαυτὸν δι' ἰδιωτρόπων ἰδιωμάτων. Περιποιεῖται δὲ ταῦτα τοσοῦτον, ὅστε ἐπὶ τέλους φυσικὰ κατακτῶσιν ἐλαττώματα, ὧν τὸν ζυγὸν δὲν δύναται πλεόν νὰ ἀποσειῇ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐνώπιον νεκροταφείου τινὸς τῶν Παρισίων ὑπάρχει οἰκοδόμημά τι φέρον μὲν τὴν ἐπιγραφὴν *ξενοδοχεῖον*, πράγματι δὲ οἰνοπωλεῖον εὐτελές. Ἀποδοθήτω ἡμῶς δικαιοσύνη εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ καπηλείου τούτου, ὅστις ὡς σύμβολον τῆς ἐπιγραφῆς του ἔθεσε τὰς λέξεις ταύτας: «Καλίτερα εὐρίσκειται τις ἐδῶ παρὰ ἀντικρῦ». Κυριότις, ἐπανερχόμενος ἐκ κηδείας προσφάτου, εἰσερχεται εἰς τὸ καπηλεῖον τούτο, καὶ ζητεῖ δύο αὐγὰ τηγανητὰ, διὰ τὰ ὁποῖα τὸν ζητοῦν τρία φράγκα.

— Συγγνώμην, λέγει ὁ ξένος πρὸς τὸν ὑπρέτην, δὲν εἶμαι ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ κηδευθέντος.

Ἄλλ' ὁ ὑπρέτης δὲν φαίνεται ἐνοσῶν τίποτε.

— Σῆς λέγω, ὅτι μὲ ζητεῖτε νὰ κάμω πληρωμὰς κληρονόμου. . .

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὁ φίλος μας * ὁ μεγαλύτερος ἀφρημένος τῆς Ἀττικο-βωιωτίας, ἐξερχόμενος μεγάλου τινὸς χοροῦ, ἐζήτησε παρὰ τοῦ ὑπρέτου τὸ ἐπανωφώριόν του.

— Ὁ ἀριθμὸς σας; ἠρώτησεν ὁ ὑπρέτης.

— Ὁ ἀριθμὸς μου; Κύτταξε εἰς τὴν τσέπην τοῦ ἐπανωφωρίου μου. Τὸν ἔβαλα ἐκεῖ διὰ νὰ μὴ τὸν χάσω.

Ὁ ἠλεκτρικὸς τηλεγράφος θὰ ἤρσκει μεγάλως εἰς τὸν Καίσαρα, ὅστις ἔγραψε τρεῖς λέξεις. Ἀλλὰ πόσον θὰ δυσπρόσβηται τὴν κυρίαν Σεδινίε!

Τὰ κεράσια κοκκινίζουν, ὅταν ὠριμάζουσι. Αἱ γυναῖκες ἡμῶς, ὅταν ὠριμάσουσι, δὲν κοκκινίζουν πλεόν. Αἱ δὲ φημιθιζόμεναι μὲ κοκκινάδιον φέρουσι κόκκινον πένθος τῆς νεότητός των.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Τὸ ὕψοςμα ἐξ οὗ κατασκευάζονται οἱ μεγάλοι ἄνδρες δὲν εἶνε τόσον σπάνιον, ὅσον ἡ ψαλὶς ἢ ἱκανὴ νὰ τὸ κόψῃ δεόντως καὶ σιοπίμως.

* Ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ βίου ὁ νοῦς εἶνε ὁ φωνὴ ὁ δὴτηγῶν ἡμᾶς, ἀλλ' ἡ καρδία εἶνε τὸ νεῦρον τοῦ ὠθοῦν ἡμᾶς πρὸς τὰ πρόσω.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ Κουρῶ μουσουργεῖ ὅταν ἔλθῃ εἰς ἔκστασιν, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὐδεὶς τολμᾷ νὰ τὸν ἐξεγείρῃ. Ὅταν εὐρίσκειται ἐν τοιαύτῃ ἐκστάσει, ἐργάζεται πολὺ καὶ διαρκῶς, τὸ δὲ νευρικὸν αὐτοῦ σύστημα εἶνε ὅλον ἠρθετισμένον. Ἡμέραν τινα ἀπέπεμψε δι' ὕβρεων τὴν σύζυγόν του, τολμήσαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σπουδαστήριον αὐτοῦ ἐργαζομένου καὶ ζητήσῃ τὴν δακτυλῆθραν τῆς. Τοῦ Βάγγερ ἡ φωντασία ἐρεθίζεται ὅταν μουσουργῇ ἐν πλουσίῳ δωματίῳ κεκοσμημένῳ διὰ μετὰξῆς